

ŠKANDALÓZNY
VOJVODA

GAELEN FOLEY

ŠKANDALÓZNY
VOJVODA

GAELEN FOLEY

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Ľubica Janeva
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglických originálov Gaelen Foley: One Moonlit Night a Duke of Scandal
preložila Miriam Ghaniová.

V texte sú použité citáty z diel
W. Shakespeara *Márna lásky snaha* (Tatran, Bratislava 1976, preklad Jozef Kot)
a *Búrka* (Ikar, Bratislava 2008, preklad Ľubomír Feldek).

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej
fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými mies-
tami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

One Moonlit Night:

Copyright © 2015 by Gaelen Foley

All rights reserved

Duke of Scandal:

Copyright © 2015 by Gaelen Foley

All rights reserved

Translation © Miriam Ghaniová 2020

Cover Design © Barbara Baloghová 2020

Cover Photo © Rekha Arcangel / Arcangel

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2235-4

PRVÁ KNIHA

Mesačná noc

I

Prenasledovaná osudom

V domácnosti Beresfordovcov prebiehal súboj na život a na smrť. Najstaršia dcéra, lady Katrina Glendonová, mala pocit, že na ňu útočia zo všetkých strán.

Všetkých päť jej mladších sestier na ňu kričalo, niektoré so slzami v očiach, iné kvílili, že kvôli nej ostanú naveky starými dievkami.

„Ocko, ona mi ničí život!“

„Aj mne!“

„Mne znivočila obľúbený klobúk!“ zapišťala lady Betsy, zatiaľ čo trinásťročná lady Jane kopla do steny, pretože ju nikdy nikto nepočúval.

Najrýdzejší hnev však lomcoval lady Abigail, dvadsaťročnou sestrou číslo dva, ktorá bola zo všetkých najkrajšia. „Čo myslíš, koľko bude na mňa Freddie čakať, Trinny?“ vyhŕkla a zúrivo podišla o krok k nej. „Ak ho stratím len preto, že si hlúpa hus, ktorej sa nechce do chomúta...“

„Už zachádzaš príďaleko, Abby,“ prerušil ju otec, ktorý sa so zvráteným čelom objavil vo dverách prijímacieho salónika, pretože hluk presiahol hranice, ktoré bol ochotný v tejto chaotickej domácnosti strpieť. „Tvoja sestra nie je nijaká hus.“

„Ale áno, je, ocko,“ odvrkla Abby. „Preto ju ani jeden z jej nápadníkov nikdy nepožiadal o ruku! Musíš s ňou niečo urobiť, kým sa na mňa Freddie nevykašle! Máme čakať celú večnosť, kým sa vydáme?“

„On sa ťa nevzdá, Abby. Ten chlapec by kvôli tebe prešiel

aj ohňom,“ namietla Trinny tichým hlasom so sklonenou hlavou. Sestrino kruté konštatovanie ju bolelo, aj keď bolo pravdivé.

Ovinula si ruky okolo drieku. Zdalo sa, že správy o tom, ako sa jej údajný nápadník Cecil Cooper zasnúbil so slečnou Dawsonovou, s nikým v jej rodine nezamávali. Len Trinny to jediná zaskočilo a zarmútilo.

Čo som urobila zle tentoraz?

Vír zmätku sa v jej srdci rýchlo menil na zúfalstvo a oči sa zaliali slzami. Naozaj som si myslela, že on je moja posledná nádej.

Realita bola neúprosná. V dvadsiatich dvoch rokoch to bola možno naozaj jej posledná možnosť. Ale prečo? Nechápem to. Nie som predsa taká zlá. Prečo si ma nikdy nikto nevyberie?

„Abigail má pravdu, George. Naozaj musíš niečo spraviť,“ naliehala matka. Vyčerpaný a podráždený výraz mala už akoby navždy vrytý do tváre. Na chvíľu sa odmlčala a potom pokračovala. „Ešte vždy je tu lord Tuttle,“ povedala manželovi veľavýznamne.

„Ach nie! Ocko!“ Trinny znechutene zalapala po dychu a prebodla matku pohľadom.

„Áno, ocko, urob to! Sprav to!“ volali mladšie sestry nadšene. „Prinúť ju, aby sa vydala za Korytnačiaka Tuttle!“

Keby všetci nápadníci z Moonlight Square tušili, aké prezývky im dali dievčatá Glendonové, aby si ich lepšie zapamätali...

„Prosím, už sa konečne utíšte, vy šialené Amazonky,“ zahromžil otec.

„Dievčatá, veď vás musia počuť aj u susedov!“ hundrala mama.

Nijaké slová by však neutíšili päť mladých dievčat, ktoré sa nazdávali, že sa im deje ohromná neprávosť.

„Dokonale sa k nej hodí! Korytnačiak je dokonca ešte väčší čudák ako Trinny!“ vyhlásila Gwendolyn so smiechom.

„Potom by z nej mohla byť lady Trinny Korytnačiaková!“ vyhrkla Jane a ukázala na ňu prstom. Betsy hneď vyprskla do smiechu, aj ostatné dievčatá sa chichotali.

Lord Beresford vzdychol a ľútostivo pozrel na svoju prvorodenú.

Trinny si všimla jeho rezignovaný pohľad a rozšírila oči. „Ocko, to by si predsa neurobil!“ zvolala. Abigail si prekrižila ruky na hrudi a nafúkane na ňu fľochla.

Trinny rozhodila ruky. „Veď tomu chlapovi trvá rok, kým povie jednu vetu!“

„A navyše je plešatý,“ poznamenala Betsy so škodostným úškrnom, akoby to bol Trinnin zaslúžený trest za to, že svojimi impertinentnými poznámkami a podivnými témami rozhovoru vždy odohnala všetkých nápadníkov.

Betsy sa obrátila k mame. „Môžem si vziať jej izbu, keď sa vydá a odíde?“

Matka si však malú rebelantku nevšímala a pokúsila sa to svojej najstaršej dcére povedať na rovinu. „Katrina, máš za sebou štyri plesové sezóny a pred nami je piata. Začína to byť trochu smiešne. Čo tvoje ostatné sestry?“

Krásna červenovlasá grófka mávla rukou k zvyšným dcéram, z ktorých sa už tri predstavili v spoločnosti. „Má ich azda postihnúť rovnaký osud? Veď takto svojho otca privediete na mizinu!“

„Toho by som sa až tak neobával,“ zašomral gróf popod nos. Potom rázne pozrel na svoju paniu. „Ak si to praješ, môžem zajtra v klube prehodiť s barónom slovko či dve.“

Trinny si ich premerala zdrveným pohľadom a vyšla z miestnosti.

„Okamžite sa sem vráť, mladá dáma!“ volala za ňou mama.

„Nechaj ju tak, Alice,“ zašomral otec.

„Choďte do svojich izieb, dievčatá.“ To boli posledné slová, ktoré Trinny počula od matky. Schmatla kľúč od parku, čo visel na háčiku pri dverách, a vybehla von.

Temný saténový závoj noci, ktorý zahaľoval Moonlight Square, skryl aj slzy, čo sa jej natisli do očí. Lapala po vzduchu a studený aprílový vánok jej chladil rozpálené líca.

Nad hlavou jej tancovali hviezdy a v parku naproti cez ulicu sa knísali holé konáre stromov. Nič však nedokázalo utíšiť bolesť z toho, že si ju znovu nikto nevybral, nechcel, netúžil po nej.

Nemiloval ju.

Rýchlo si utrela slzy z líc a rozhliadla sa na oba konce ulice, našťastie, nikto zo susedov práve nebol vonku. Teraz by nezniesla tie prázdne zdvorilostné reči alebo otázky typu Nedvoril náhodou Cecil Cooper istý čas aj vám, drahá?

Isteže, madam! vyštekla by na každú všetečnú matrónu, ktorá by sa jej to spýtala. To len dokazovalo, aká bola spoločensky nemožná.

Brada sa jej chvela a z očí jej znovu vyhrkli slzy. Dopiekla!

Zúfalo túžila ujsť pred svojím mizerným životom. Zbehla po schodíkoch, ktoré viedli k dverám elegantného mestského sídla Beresfordovcov, prebehla cez ulicu dláždenú starými kameňmi a chvíľu zápasila so zámkom železnej brány súkromného parku, ktorý sa nachádzal uprostred námestia.

V takúto neskorú hodinu tam určite nebude ani noha. Cez deň park otvárali verejnosti, ale v noci si ho mohli užiť len domáci, ktorí mali kľúč od brány.

Vrútila sa dnu a zabuchla za sebou bránu. Začula uspokojivé cvaknutie zámky.

Aspoň teraz ju nemôže jej neznesiteľná túžba prenasledovať.

Nohy sa jej ešte vždy triasli a žalúdok mala stiahnutý. Pomaly sa vybrala po štrkovom chodníku. Ladnými konármi nad jej hlavou sa preháňal večerný vánok. Osamelý spev slávika a omamná vôňa veľkých orgovánov jej poskytovali aspoň slabú útechu. Prišla až k malebnému záhradnému

altánku, vybehla po schodíkoch a vkročila dnu. Začala sa prechádzať sem-tam a od hrôzy a bezmocnej zlosti pritom zvierala päste.

Napokon sa oprela o jeden zo stĺpov a zaborila tvár do dlaní.

A rozplakala sa.

Na druhej strane ulice naproti parku svietil hotel Grand Albion v celej svojej zvyčajnej elegancii. Iba v známej sále na poschodí bola tma, keďže bol utorok a dôležitý ples sa mal konať až vo štvrtok. Rovnako aj v najexkluzívnejších apartmánach na poschodí bolo zatiaľ ticho. Na prízemí v pánskom klube však prebiehali zvyčajné živé debaty a hrali sa kartové hry a biliard.

Gable Winston-McCray, vikomt Roland, dedič seftonského grófstva, fajčil cigaru, popíjal jednosladovú škótsku a čakal, kým naňho príde rad, aby vyložil karty. Popritom s pobavením počúval, ako si jeho priatelia za veľkým stolom potiahnutým zeleným súknom navzájom doberajú jeden druhého.

„Ako to, dopekla, robíš, Netherford? Ako je možné, že vždy zbalíš každú novú zvodnú herečku, ktorá vybehne na pódium?“

„To preto, lebo je vojvoda.“

„A nechutne bohatý.“

„Ach, uisťujem vás, že to s tým nemá nič spoločné,“ utrúsil Netherford s nezbedným úškrnom, vyložil karty a znovu vyhral.

„Bastard,“ zašomral dobrosrdečne Gable a opäť posunul svoje žetóny k tmavovlasému vojvodovi.

Vtom k nemu náhlivo podišiel jeden z livrejovaných sluhov klubu so strieborným podnosom. „Lord Roland. Toto vám práve prišlo, pane.“

Gable pozrel na odkaz na podnose a vzdychol: „Ak je to od môjho otca, tak budem kričať. Vopred vás varujem, páni.“

Viac-menej však mlčal. Prečítal si krátku správu, zvrátil obočie a zašomral: „Hm.“

„Niečo sa stalo, Rollo?“ spýtal sa jeho priateľ, lord Sidney.

„Ach, musím ísť. Potrebujem čosi vybaviť.“

„Pre otca?“ podpichol ho Netherford.

„Pre istú dámu,“ odvetil s nezbedným úškrnom.

„Aha. Nuž, aj ja by som rád v takúto hodinu dostával podobné pozvánky,“ prehodil Netherford.

Lord Tuttle odfrkol. „Vy fešácki bastardi nás týmto riadne vytáčate,“ zašomral.

„Prepáč,“ utrúsil Gable sucho. Vstal a dopil zvyšok škótskej. „Pekný večer, páni.“

„Nerob nič, čo by som nespravil ja,“ zavolał za ním Netherford.

„Čo konkrétne by to bolo?“ spýtal sa Sidney posmešne.

Gable vykročil v ústrety svojej misii a ich doťahovanie sa postupne stratilo v diaľke. Neobsahovala celkom to, čo jeho priatelia predpokladali, ale nalievajúca správa od lady Hayworthovej súvisela s ich tajným stretnutím, ktoré sa odohrávalo o čosi skôr v ten istý deň.

Musíte ju okamžite nájsť a vrátiť mi ju! Tie náušnice mi dal môj manžel. Ak sa ukáže, že som jednu stratila, bude zúriť!

Prchký ožran Hayworth ho vôbec nezaujímal. Napriek tomu vyšiel z klubu do sviežej jarnej noci, s prižmúrenými očami sa rozhlíadal po námestí s parkom a vybral sa k tepanému železnému plotu, ktorý ho obkolesoval.

Nechcelo sa mu bežať domov po kľúč od brány. Plot mu siahal len po plecيا, a tak stisol cigaru medzi zubami, vyzliekol si sako a svižne ho preskočil. Potom si sako prehodil cez plece, ruku strčil do vrečka a vybral sa na miesto činu, kde mal v to popoludnie schôdzku s radodajnou lady Hayworthovou. Nebolo nijaké prekvapenie, že sa skončila milovaním v záhradnom altánku.

Celkom ho pobavilo, že lady pritom stratila náušnicu, pretože sa takmer nevyzliekli. Ani nebolo treba. Sedela mu v lone a všetko sa zbehlo dosť rýchlo aj vďaka vzrušeniu, že by ich mohol niekto prichytiť.

Gable prešiel za zákrtu kľukatého chodníčka, uvidel al-tánok a odrazu zastal.

Niekoľko ho obsadil.

Prižmúril oči a zbadal nejaké úbohé dievča, čo si tam takmer vyplakalo srdce. Zvraštil obočie.

Dopekla.

Opatrne vykročil bližšie a snažil sa našľapovať zľahka, aby mu štrk pod nohami nevrzdľal. Pripadalo mu nesprávne narušiť žiaľ dievčiny, nech už bola ktokoľvek.

Mohol by som počkať, pomyslel si. Dofajčiť cigaru. Možno čochvíľa skončí.

Ibaže budúci grófi neradi čakali, to bolo pravidlo.

Ešte raz si potiahol a zvraštil tvár, keď zistil, že mu cigara vyhasla. Hodil ju na zem, zašliapol a premýšľal, ako ďalej.

Zaujímalo by ma, čo také hrozné sa jej stalo, pomyslel si. Vtom mu napadlo, že ak tá dáma nájde diamantovú náušnicu ako prvá, možno si ju bude chcieť privlastniť. Nemal v úmysle kupovať svojej milenke nový pár, a preto sa rozhodol, že sa ju pokúsi priveľmi nerozrušiť.

Vykročil vpred, plač bol čoraz hlasnejší. Plecia sa jej triasli a pri tom pohľade sa v ňom prebudil náznak súcitu. Úbohé stvorenie. Priblížil sa ešte viac a v žiare mesačného svitu zbadal jej lesklé ryšavé vlasy. Ihneď vedel, že to musí byť jedna z dcér lorda Beresforda.

Ani netušil, koľko presne ich má. Nedokázal tie pekné malé červenovlásky od seba rozlíšiť. Vlastne sa o to nikdy nepokúšal.

Nebolo by múdre, keby vyhlásený zhýralec a darebák ako on civel na dcéry lorda zo susedstva. Jedine že by si chcel niektorú z nich vziať.

A po tom túžil asi tak ako po guľke v hlave. Preto sa v ich prítomnosti staral radšej o seba.

Začínal byť netrpezlivý, lebo chcel svoju misiu čo najskôr dokončiť. Čo najzdvorilejšie si odkašľal. „Hmmm.“

Trinny, ktorá sa už medzičasom celkom slušne vyplakala, prudko zdvihla hlavu. V slabom svetle zbadala vysokú postavu so širokými plecami a vytreštila opuchnuté oči.

Ach, práve keď som si myslela, že ma už nič nedokáže viac ponížiť.

Očarujúci muž vykročil po chodníčku k nej. Sako mal síce prehodené cez plece, ale inak pôsobil zdvorilo.

„Zdravím,“ zvolal hlbokým hlasom sviežim ako noc. „Nerád vás vyrušujem, ale zdá sa, že jedna moja priateľka tu dnes stratila náušnicu. Dosť naliehavo by ju potrebovala vrátiť, takže ak by vám to neprekážalo, rád by som sa tu narýchlo poobzeral. Potrvá to len minútku.“ Zaváhal. „Pokoje, hm, pokračujte.“

Pokračujte? Trinny pobúrene stuhla.

Narovnala sa, celá zhrozená, že ju tu niekto našiel takto smokliť. „To je v poriadku. Som na odchode,“ odvetila ostro a zdvihla hlavu. Snažila sa však vyhnúť jeho zvedavému pohľadu.

Prešla cez altánok a chystala sa odísť, no na lakovaných schodíkoch sa ich cesty stretli a prihodili sa dve veci.

Prvá: Podal jej svoju vreckovku.

„Nech sa páči,“ povedal vľúdne. „Zjavne sa vám zíde.“

Druhá: S poslednými zvyškami hrdosti zdvihla hlavu a chystala sa ho ľadovým pohľadom ubezpečiť, že jeho ľútosť nepotrebuje, no uvedomila si, že ho pozná.

Lord s rozkošným pozadím!

Tak ho volali len dievčatá Glendonové a musela uznať, že okrem pozadia mal aj mimoriadne príťažlivú tvár.

Trinny sa prekvapene odtiahla a takmer pritom spadla na zadok, lebo zabudla, že stojí na schodoch. Okamžite k nej priskočil a pevne ju chytil za ruku.

„Opatrne,“ pokarhal ju láskavo.

Bože, ja som nemožná, pomyslela si zúfalo.

„Ďakujem.“ Na okamih sa zahľadela na jeho oceľovú čeľusť, rozviate lesklé vlasy a najmä plné pery.

Potom rýchlo odvrátila zrak a prijala jeho vreckovku, aby zakryla rozpaky.

„Ste v poriadku?“ spýtal sa jej.

„Ach, mám sa skvele, vďaka,“ zašomrala.

Civil na ňu, akoby bola nejaká hádanka, ktorú on nemá záujem rozlúštiť. Naklonil hlavu, očarujúco sa pousmial a vtom si Trinny uvedomila, že mu stojí v ceste.

Čakal, kým mu ustúpi, aby mohol prehľadať altánok a nájsť tú stratenú náušnicu, ako hovoril.

Uvoľnila mu cestu a stále pritom v ruke zvierala jeho vreckovku. Pretisol sa okolo nej a ona sa za ním obrátila. Musela uznať, že so sestrami mali pravdu, keď ho premenovali na lorda s rozkošným pozadím.

Kristepane. Tie nohavice na ňom vyzerali božsky.

Na Moonlight Square bývalo ešte zopár podobných susedov ako on. Očarujúcich zvodných zhýralcov, urodzených slobodných mládencov, ktorých slušne vychované mladé slečny ako ona vôbec nezaujímal.

Bohatí muži voľných mravov, o ktorých jej mama vravievala, že ich k oltáru dotiahnu len párom volov. Pravdupovediac, Trinny k týmto hedonistom neprechovávala ktovieakú úctu.

V jej očiach to boli veční chlapi, čo sa zaujímal výlučne o seba, žili pre prítomný okamih a naháňali sa za rozkošou po celom meste.

Musela však uznať, že sa na nich dobre pozeralo.

„Nech už je to čokoľvek,“ povedal odrazu, „bude to v poriadku.“ Na chvíľu prestal prehľadávať podlahu v altánku a venoval jej letný chlácholivý úsmev.

Zachvelo sa jej srdce.

Všimla si, že jeho oči sú oveľa láskavejšie, než by čakala. Nemohla si pomôcť, musela ostať na schodíkoch do altánku ešte o čosi dlhšie. Dokonca aj napriek tomu, že ju tu natchytal v takomto trápnom momente.

„Viete... zvyčajne nebývam takáto uplakaná.“

„Nič som nevidel. Nemusíte si robiť starosti, milady. Som stelesnená diskrétnosť, verte mi.“ Jeho slová však prezdžali zvláštny cynický podtón.

Sprisahanecy na ňu žmurkol, odvrátil sa a pokračoval v hľadaní. Prehodil si sako cez zábradlie altánku a čupol si, aby nazrel do štrbiny v podlahe.

Sledovala ho s ostrážito zvrášteným obočím. Ak ju tu niekto uvidí osamote s chlapom ako on, môže ju to zničiť.

Na druhej strane, záležalo na tom ešte? Zaujímalo by to vôbec niekoho?

Tá myšlienka jej vohnala do očí nový prívál slz, ale odmietla sa ďalej utápať v sebaľútosti a radšej sa vysmrkala do jeho vreckovky.

Kultivovaný vikomt prekvapene zdvihol zrak, akoby ešte nikdy nepočul dámu smrkať.

Trinny to vôbec netrápilo. Nemala nijaký dôvod robiť dojem na mužov, ako bol tento lord s rozkošným pozadím. Bol nezmysel robiť si ťažkú hlavu z toho, že ju tu nachytil ako usmoklenú kôpku nešťastia.

Načo? Veľmi dobre vedela, že u takéhoto prvotriedneho žrebca nemá nijakú šancu. Pravdupovediac, bola to vlastne úľava, že sa aspoň raz nemusí snažiť. Nepotrebuje mať na tvári očarujúci úsmev debutantky a predstierať, že sa smeje na veciach, ktoré nie sú vôbec vtipné. Nemusi sledovať, ako okolo nej na plesoch chodia sluhovia s podnosmi plnými dezertov, ktorých sa nesmie ani dotknúť, zviazaná do mučivého korzetu, čo jej má vytvárať postavu.

Všetky matkine pravidlá, podľa ktorých si mala uloviť manžela. Zdalo sa, že vôbec nefungujú. Predstavila si, že by sa mala znovu vrátiť do toho blázince u nich doma, a radšej sa obrátila k lordovi s rozkošným pozadím.

„Takže náušnica, vravíte?“ spýtala sa, poslednýkrát rázne potiahla nosom a strčila si jeho vreckovku do vrecka. „Ako vyzerá? Pomôžem vám ju nájsť.“

„To je od vás veľmi láskavé,“ povedal prekvapene. „Taká visiaca, diamantová.“

„Aha.“ Prikývla. „Nuž, mesačný svit by nám mohol pomôcť.“

„Mesačný svit pomáha vždy.“ Znovu sa na ňu veľavravne usmial.

Smutne mu úsmev opätovala. Dobre vedela, že narážal na jej plač. „Asi áno, trochu.“

Pootočila sa, zišla zo schodíkov a pustila sa hľadať okolo seba.

Čupela a prehľadávala kvetinové záhony vedľa schodíkov, či v hline nezazrie čosi trblietavé. Kútikom oka si všimla, že ju lord Roland pozoruje.

„Prečo ste plakali?“ spýtal sa po chvíli, ako keby nedokázal odolať.

Podozrievavo si ho premerala a vyletela z nej jedna z tých otázok, pre ktoré ju sestry nazývali hlúpou husou. „Z akého dôvodu sa zaujímate? Aby ste mohli o mne klebetiť?“

„Ja neklebetím.“ Zamračil sa. „Ako chcete. Spýtal som sa, len aby nám ľahšie ubehol čas. Nemusíte mi pomáhať.“

„Aj tak sa mi nechce ísť domov.“

Mykol plecami a pokračoval v hľadaní, ibaže teraz sa už tváril trochu dotknuto.

Trinny zovrelo srdce. Znovu je to tu. Zasa sa hašterí s mužmi.

„Skrátka som sa dnes večer dozvedela isté zlé správy, to je všetko,“ hlesla po chvíľke ticha.

Zdvihol hlavu spod lavičky v altánku a zvedavo si ju premeral. „To ma mrzí. Nieкто zomrel?“

„Ach nie. Až také zlé to nebolo.“ Vzdychna. „Len som sa dopočula, že nieкто, kto mi dvoril, sa zasnúbil s inou.“

Narovnal sa a rozhorčene sa obrátil k nej. „Ten grobian vás zavádzal?“ spýtal sa rázne.

„Nie, tak by som to nenazvala,“ odvetila, trochu zarazená jeho súcitnou reakciou. „Zrejme som si sama nahovárala, že

má o mňa záujem. Možno bol iba zdvorilý. Asi premýšľal, z akej planéty som prišla,“ utrúsila popod nos.

„Naozaj?“ Pobavene zdvihol kútiky úst a podarilo sa mu vyčarovať jej úsmev. „Teda toto je pre mňa veľmi vzrušujúci okamih. Ešte nikdy som sa nestretol s dámou z inej planéty.“

„Ha-ha,“ zamrmlala.

„Z akej? Musíte mi to prezradiť, pretože som trochu amatérsky astronóm. Dokonca mám aj teleskop. Povedzte mi, kde je vaša domovina. Dúfam, že je to Saturn. Milujem jeho nádherné prstence. Mám teóriu, že sú to dostihové dráhy pre kone. Mám pravdu?“

Usmiala sa naňho. „Snažíte sa ma rozveseliť?“

Opäťoval jej úsmev. „Funguje to?“

Prikývla a trochu sa začervenala.

„Naozaj vlastným teleskop,“ povedal. „Myslím si, že veda je nesmierne zaujímavá.“

Prekvapene naňho pozrela. „Ja takisto.“

„To určite. Vy ste predsa žena.“

Zdvihla obočie a mykla plecami. „Áno, ale som aj trochu čudná intelektuálka. Aspoň to o mne hovoria.“

„Takže intelektuálka, ktorej práve ktosi zlomil srdce, hm?“ poznamenal, keď vyšiel z altánku, aby prehľadal ďalší záhon kvetín pri múre.

„Neviem.“ Trinny pokrútila hlavou. „Pravda je, že sa mi ani veľmi nepáčil. Možno preto to tak zaboľelo.“

Pozrel na ňu. „Pretože ste boli ochotná vydať sa zaňho, keby vás požiadal o ruku?“

Mlčky naňho hľadela a potom si previnilo zahryzla do pery.

Z jej odpovede ho striaslo.

Trinny to tak zaskočilo, až sa začervenala. Nečakala, že sa nejaký slobodný lord takto zhrozí pri predstave, že by bola ochotná vziať si muža, ktorého nemilovala.

Nemohla tomu uveriť. Zhýralec ako on si ju dovoľuje súdiť? Ako sa opovažuje?

„Mám povinnosti voči svojej rodine!“ oznámila mu.

„Ja tomu úplne rozumiem,“ ubezpečil ju. „Môj otec ma neustále otravuje, že musím pokračovať v posvätnej rodinnej línii. To však neznamená, že sa musím poddať. Slečna...?“

„Lady Katrina Glendonová,“ opravila ho napajedene. „Najstaršia. Mám doma hromadu mladších sestier, ktoré sa nemôžu vydať, kým sa im neodpracem z cesty. Lenže to bude podľa všetkého trochu problém.“

„Prečo?“ spýtal sa a premeral si ju veľavravným pohľadom.

Ju však zaplavila taká hanba, že si jeho kompliment ani nevšimla. „Vy ste poriadne všetečný. Čo keby ste teraz pre zmenu odpovedali vy mne? Čiu náušnicu tu vlastne hľadáme?“

„Hm,“ utrúsil.

„Myslela som si. Nemáte nijaké právo súdiť ma, milý lord. Je mi to celé jasné,“ vyhlásila premúdrelo a znovu sa pustila do hľadania.

Kútiky jeho pier naznačovali, že sa náramne baví na tom, ako si o sebe myslí, že je skúsená a svetaznalá. „Ospravedlňujem sa, že som sa vás dotkol svojou otázkou, lady Katrina. Ibaže mi to pripadá akomak zvláštne, to je všetko.“ Znovu si ju premeral pohľadom, tentoraz o čosi pozornejšie, azda až opovážlivo. „Som trochu odborník na nežné pohlavie a na prvý pohľad na vás nevidím nič zlé, takže v čom je problém?“

Znovu naňho mrzuto fľochla, ešte vždy kľáčiac v tráve na okraji záhona.

„Teda?“ spýtal sa.

„Vy ste veru poriadne opovážlivý.“

„Zvyčajne ani nie. Mrzí ma, že ste plakali.“ Pokrčil pleciami. „Iba som sa snažil pomôcť.“

„Prečo?“ vyzvedala sa podozrievavo.

„Predsa preto, lebo vy pomáhate mne,“ vysvetlil a kývol hlavou k záhonu. „Prosím, ak sa nechcete o tom rozprávať, je mi to úplne jedno.“

Napriek tomu, čo hovoril, zjavne sa nadurdil, že odmietla jeho ponuku byť búľavou vrbou.

Trinny naňho v úžase pozrela. Všetky tie jeho reči a vedecké vtipy... Bol ešte väčší čudák ako ona. Kto by si to pomyslel?

„Fajn,“ vyhlásila napokon. „Naozaj to chcete vedieť?“

„Ani nie. Ako som už povedal, veľmi ma to nezaujímá.“ Mykol plec, ale ona si mlela svoje.

„Vždy keď si myslím, že sa nejakému mladému mužovi páčim – pretože občas to tak naozaj vyzerá –, začnem byť taká nervózna, že sa správam ako úplné nemehlo. Hovorím trápne vtipy. Pýtam sa tú istú otázku dvakrát, pretože zabudnem, čo mi práve povedali. Nechtiac vravím veci, ktoré ich urazia a akosi...“ Vzdychna. „Skrátka to zakaždým pokazím.“

Chvíľu mlčky prehládaval záhony. „Na to jestvuje jednoduché vysvetlenie.“

„Skutočne?“

„Nevedomky sama seba zhadzujete,“ premeral si ju bystrým pohľadom, „pretože nedostávate to, čo chcete.“

Jeho tiché konštatovanie ju zasiahlo do srdca ako šíp. Celá jej obrana sa zosypala. „Vy si myslíte, že to robím zámerne?“

„Udrel som na citlivú strunu?“ spýtal sa potichu.

„Predpokladáte, že sa mi páči byť sama? Pripúšťate, že je dobrý pocit, keď o vás nikto nejaví záujem? Lenže vy... Pozrite sa na seba. Ako by ste mohli tomu rozumieť?“

„Ja totiž robím to isté,“ priznal.

Zažmurkala. „Vy? Ako?“

„Naháňam sa za nevhodnými ženami. Môj otec mi to neustále vyhadzuje na oči. Pravda je však taká, že si to veľmi dobre uvedomujem aj sám. Chcete vedieť, čo si myslím?“

„Nepochybne mi to poviete tak či tak.“

Obrátil sa k nej. „Ten problém nie je v nás. Spočíva v celom prekliatom koncepte manželstva.“

„Ako to myslíte?“

„Celé je to predsa šialené, nie?“ vyhlásil. „Kto by chcel skončiť zavretý v klietke s človekom, ktorý ním opovrhuje?“ Na chvíľu stíchol a zamračil sa. „Tá náušnica, čo hľadáme, patrí žene presne v tejto situácii. Nechcem, aby ste skončili ako ona. Vezmite si preto moju radu k srdcu. Dávam vám ju, vyzeráte ako milé dievča. Ak tam vonku nie je muž, ktorý by vás chcel urobiť šťastnou, radšej si to šťastie zabezpečte sama a nech všetci idú do čerta.“

Pomaly rozšírila oči.

„Tak to robím ja,“ dodal.

Konečne sa spamätala zo šoku z jeho slov a posmešne odfrkla. „Vám sa to ľahko hovorí. Vy ste muž. Pre vás absencia manželstva neznamená spoločenskú smrť. Pre nás je to...“ Veľavravne si prešla prstom po krku.

Sledoval ju a oči mu pritom iskrili. „Vy ste naozaj veľmi zvláštna.“

„Vravela som vám.“

Uškrnul sa. „To sa mi páči.“

Nedôverčivo si ho premerala, a keď si to všimol, krátko sa láskavo zasmial a ďalej na ňu hľadel.

Nebola si celkom istá, čo si má o svojom novom priateľovi myslieť, a tak sa radšej ďalej prehrabávala v sirôtkach, čemericiach a vo vysokých náprstníkoch a úprimne dúfala, že sa omylom nedotkne nejakého pavúka.

Obaja stíchli a spoločne hľadali. Vtom Trinny zbadala čosi ligotavé v hline napravo od základov altánku. Opatrne sa načiahla medzi studené listy narcisov a prstami nahmatala ostré okraje šperku.

„Našla som ju!“ Žiarivo sa usmiala, zdvihla náušnicu, oprášila sa od hlíny a poprezerala si ju. „Ach, to je nádhera.“

„Áno.“

„Tu je.“ Lenže keď sa otočila, aby ju dala lordovi Rolandovi, nepozeral sa na ligotavé diamanty.